

Två Gringos överraskar inte de båda andra - och skapar en 'Gringa' på köpet...

- Den fjärde inlagan i Gringo-trilogin -

Så går åren och det börjar bli länge sedan som Classe och Bosse tog min motorcykeloskuld och fick mig att inse, att det kan finnas ett nöje i att möla mil också, som alternativ till att finköra mellan fikaställen, räkmackor och bed-and-breakfasts. Många tunnor vatten har runnit genom Kalmar Sund och sedan dess har jag fått en ny familj i mina älskade medvulcanister och jag har förlorat ron i kroppen över det ställe där jag bor och längtar mer eller mindre ständigt "hem" till Skåne.

Visst är det fånigt? Vad skall jag i Skåne att göra – vaddå hem? Jag har ju inte bott där sedan jag var en liten sketglytt på 11 år! Jag antar att det åtminstone delvis är skåningarnas fel. Det kan inte bara vara medelålder och "back to the roots"? Riktigt så gammal är jag väl inte ännu?

Om skåningar kan man läsa i den svenska statistiken, att de både kör sämre bil, väger mer och är mer främlingsfientliga än svenskarna i största allmänhet. Det må vara hur som med den saken. Mitt hjärta knäpper i alla fall upp varje gång jag passerar åsen och vad gäller den skånska delen av min vulcanfamilj kan den svenska statistiken ta sig i häcken. Varmare hjärtan finnas icke – och vad gäller fordonsframförande, kan de i alla fall köra motorcykel på ett alldeles förträffligt sätt och helt säkert vill jag minnas att jag blivit skjutsad i bil därnere utan att vara det minsta rädd. Vad gäller vikt, är det för övrigt inte jag som skall påpeka något för några andra...

Det är svårt att veta vad precis som skapar lusten att bränna 80 mil för att köpa en glass i Smygehuk. Det kan ha varit det ohyggligt provocerande inlägget i vårt forum från Bosse om att dra från Växjö och lansera själva idén och den diskussion som uppstod kring Skippers meddelande om "äggakaga" med fläsk vid samma tillfälle. Det kan ha att göra med att Classe anlöpte hemmahamnen för att sova över hos mig och Monika, med målet att fortsätta neröver dagen därpå. Det kan definitivt ha att göra med mitt post-tånga stressyndrom? Den här typen av projekt brukar oftast infalla någon vecka eller två efter Tånga, när tomheten i bröstet ekar som värst och vädret är varmt och vackert. Dessutom var Monika ledig och hon hade möjlighet att åka med oss för första gången. Hon led också av post-tångastress och behövde ut och rastas hon med.

Grillkväll och frid på jävligt nordvästra Österlen

Efter en grillafton på lördagen med Monikas mamma och plastpappa och Classe, blev det tämligen sent och egentligen var det nog inte förrän vid ettiden på natten som vi verkligen bestämde oss.

Klockan sattes på halv sju för morgonbestyr, med målet att lämna jävligt nordvästra

2

Österlen 07.30 för att i god tid anlöpa "jordgubbsparkeringen" i Bökeberg utanför Svedala, där Virus, Skipper, Bosse med flera hade bestämt att träffas.

Tidsramen höll nästan. Efter frukost, Treo och tankning styrde vi iväg mot Svedala ungefär tio i åtta. Vädret var ljuvligt. 22-23 grader varmt, strålande sol och en frisk sydlig bensinlukarmotvind. Life was good och vi gjorde god fart på motorvägen neröver. Classe först, jag sist och Monika i mitten. 120 blås, hela tiden. Varken mer eller mindre. Bortsett från en liten bensträckare ungefär vid Kvibille, där jag inte ens gick av hojen, var det bara stopp när soppan var slut. Då hade vi hunnit söder om Halmstad, till Statoil vid Laholm.

Monika var bekymrad över bensinkonsumtionen. Hon är van att tanka ungefär en gång varannan säsong. Att marscha en VN800 på 120 knyck i kraftig motvind hade hon inte gjort i längre perioder förut och hon fick bittert konstatera, att i de lägena sörplar den i stort sett lika mycket soppa som de större kusinerna. Classe, som i Bosses frånvaro antagit den ansvarsfulla positionen som jagad tidspassare, lät oss i alla fall sörpla lite vatten och cola innan vi med fulltankade hojar brände uppför Hallandsåsen. Termometern hade nu klättrat upp till dryga 30 grader och solen stod som en svetslåga i de svarta hjälmarna, så vi var inte nödbedda att få lite ventilation i armhålorna och pannor igen.

Det är väl inte så mycket att berätta om färden ner, annat än att länstrafiken verkar vara pigg neråt Helsingborg, Löddeköpinge och Landskrona. De senaste tre gångerna jag passerat denna sträcka har det antingen stått radarkontroll eller så har jag sett poliser i en civilbil som stoppat en olycklig och stått och skrivit. Inget bra ställe att blåsa på, alltså.

Vi anlöpte Statoil i Svedala 10.30, på slaget 2:50 efter att vi lämnat Mölnlycke. Ny tankning och så iväg till "jordgubbsparkeringen".

Samling Bökeberg

Virus var vidtalad så att hon inte skulle åka iväg utan oss och när vi kom fram var det bara Nezze som hade hunnit komma. Nöjd klev jag av hojen i skuggan. Överraskningen skulle bli total!

Det visade sig att det blev den inte alls! Allteftersom folk drällde in, hördes kommentarer av typen "Varför är jag inte förvånad..." och "Det fattade jag när du skrev ditt inlägg igår..." eller "Jo Classe hade jag inte räknat med, men att du och Monika skulle komma hade jag nästan räknat ut..." Jaha – det är alltså tacken! Här åker man 35 mil och har mer än hälften kvar – och så är det ingen som blir förvånad.

Jag blir iallafall glad i hela kroppen när jag får träffa alla galningarna igen och de verkade också glada, didäringa skånska, trots att de är så främlingsfientliga. Go'a

3

plaskblöta svettkramar blev det i alla fall både från Gringo Leif och Gringo Bosse och vidare från Simrishamn i öst till Malmö/Helsingborg i väst. Vi skall inte ackordera så mycket mer om vädret – jag älskar sol och värme, men jag har varit ute och åkt i betydligt svalare väder, vid det här laget stod termometern på 35 grader...

Det rullade in alltfler ekipage och totalt var vi nog en sisådär femton hojar som rullade iväg på av Virus valda småvägar ner mot Smygehuk.

Jag volonterade att åka sist, eftersom vi skulle köra med vägvisare. Det är bra att åka sist! Då får man tid över att njuta av landskapet, som i det här fallet var en närmast pornografiskt välgjord version av en våt dröm för en turistbyrå. Den smala asfalterade vägen slingrade sig fram över svagt kuperat landskap i strålände sol, längs vajande vetefält, skånegårdar, med klarblå himmel, glador i skyn och vallmo i full blom. Det var så vackert att det nästan kändes spekulativt och medan jag satt och diggade, oroade jag mig mest för att Monika skulle köra av vägen av hänförelse.

Rubbe var i alla fall fräsch under armarna!

Skånepornografi

Vi anlöpte Smygehuk i samlad tropp och där tillkom ytterligare vulcanister, bland annat Göran, för dagen framförande sin Indian. Vi parkerade på känt vulcanmanér (du vet – nästan pinsamt välordnat) och stegade med så raska steg som vädret tillät bort mot den hägrande äggakagan med fläsk och lingon.

Det var mycket, mycket länge sedan jag petade in en äggakaga i huvudet. Det är ännu en av dessa landskapsrätter som faktiskt serverades ibland när jag var barn, men som numera reducerats mer eller mindre till en nostalgis- och turisträtt.

Det är synd, för det är gott. Å andra sidan, vem skulle ha tid att göra all denna matlagning idag, när folk sitter i sina lyxkök för halvmiljonen och stressäter färdiglagad take-away direkt ur kartongerna?

Nu skall man i och för sig inte vara alltför nostalgisk. När jag var liten serverades det en massa saker som dessbättre försvunnit och tonat bort i glömskans dimmor: stekt rågmjölgröt, ängamat, leVERRAGU och en hel del annat räligt. Men äggakaga med rökt fläsk och lingon är och förblir jäkligt gott – inkokt ål är och förblir räligt ☺

Jag har stulit de båda översta bilderna från Ingvars galleri. Monika plåtade ju och var inte med bland våra och Virus är ju så kameraskydd att man får passa på... Hoppas det är OK, Ingvar!

Efter lunchen var det i alla fall dags för det egentliga målet med resan, en glass vid Smygehuks ena glasskiosk. Klockan närmade sig två på eftermiddagen och det var stekhett. Sällskapet var dock vid gott mod och personligen hade det varit hur enkelt som helst att bli sittande. Nu skuldes det dock drickas kaffe på Mossby kaffestuga och 'Skipper' hade en idé om vilken väg som skulle tas dit. För Monika och mig var det däremot dags för uppbrott. Det var varnat för Armageddonväder upp mot Halland, med åska och störtkurar framemot kvällen, så vi bestämde oss för att bege oss hemåt igen, för att förhoppningsvis slippa det, om vi var hemma före sex på kvällen.

Allmänt avvinkande och sedan upp på mopparna. Vi hade följe med Göran på hans Indian ett kort stycke längs med väg 9, men ökade takten vid Trelleborg och drog vanliga tråkvägen norröver: Vellinge, Malmö och E6/E20. Tankning i Glumslöv och sedan raka spåret. Tanken var ju att Monika också skulle få pröva på en halv Iron Butt. Eftersom en IB är 1000 miles (160,9 km) inom 24 timmar, måste ju en halv utföras på halva tiden. Vi hade också tänkt oss att få en fika hos min bror, som bor i

6

Asige innanför Slöinge och det tar ju både tid och är en bit omväg. Tog av vid Getinge och sedan småvägar upp mot sagda världsmetropol.

Jag drog mig till minnes när jag var ute på min första 80-milafärd med Bosse och Classe, då vi åkte ner till Ystads Medeltidsfestival, Pia och Rolf. Då hade jag så ont i arslet den sista biten, att jag nästan pep. Jag kände efter. Min beniga gubbaröv mädde utmärkt och jag skänkte en tacksamhetens tanke till mitt kloka beslut att byta till en Mustangsadel. Efter avverkade 68 mil och med dryga 12 kvar steg jag av den med nöjt arsele och med sedvanlig övrig körstelhet. Tänkte på Classe. Herr presidenten hade ytterligare 50 mil att avverka eftersom han skulle upp till Åkersberga idag. Han skulle få moppa ytterligare ett antal timmar och komma upp i en 130 mil sisådär innan han kunde lägga dagen till handligarna.

Monika gnydde lite över sin svanskota och försökte få pluspoäng eftersom hon varken hade vindruta eller Mustangsadel, utan en liten lömsk, tunn Granucchi. Jag avfärdade henne snabbt med att hon var kvinna och genom detta faktiskt hade ett arsele som kompenserade, medan allt fett på en gubbkropp har en tendens att flytta framöver, varför ingen inbyggd kudde finnes i gubbakroppens ändalykt. Möjligen kunde det hela vara oavgjort – sannolikt var det mer synd om mig.

En asigebaserad storebror

Efter fika och pratstund – och inspektion av diverse syskonbarnsbebisar i och utanför magar, drog vi sista biten. Vi tankade på Varberg norra och med sju mil kvar hem kom regnet. Det var nästan skönt att köra i denna ljumma dusch, fast vägen vart såinnihillvittas hal, att vi slog av en hel del på takten och jag låg mest till höger och puttrade i 90-100.

På slaget 19:30 var vi hemma. 11 timmar och 40 minuter efter vår avfärd. Jag skulle inte kalla det en gigantisk ansträngning. Vi hade rastat mycket och dessutom hade vi fått träffa många kära vänner, äta äggkakaga och drälla en stund över en glass.

Å andra sidan: För att göra en riktig full Iron Butt hade det bara varit att tanka, göra en u-sväng och sedan köra samma sträcka en gång till. Det hade jag inte fixat! Jag är inte mannen för detta och jag tror inte att det handlar om hojen. Jag skulle nog inte fixa det på en Goldwing heller. Jag är helt enkelt inte av det rätta virket. Det är VRS riktiga hårdingar i gamet som får fixa det. Vi har ju några Bossar, Classar, Rolfar och Robbor! Fast vid 55 års ålder får man väl vara hyggligt nöjd med 80 mil utan problem? Monika verkade lite stolt hon med. 80 mil i ett sträck är det längsta hon kört hittills. Lägg då till att det skedde på en VN 800 Classic med Granucchisadel och utan ruta. Det hade jag inte fixat – men det får ni aldrig berätta för henne. Då kan hon bli odräglig. Särskilt nu, som utförd tur befordrat henne till en Gringa.

7

Så slutade söndagen den 11 juli 2010. Jag kollade upp hur det gått för Bosse och Classe och somnade sedan i soffan hemma efter en kall dusch och drömde att jag var på Tydinge och satt i sjön vid Lasses campingbord och ölade i sommarvärmen tillsammans med dem som valt att åka till Tydinge Bike Meet i helgen. Det får bli nästa år. Man hinner ju liksom inte träffa hela familjen varje helg. Fast älskar dem, det gör man likafullt!

Bilder från Kristianstadsbladet

Ha en underbar sommar!

SES!

Stefan #3871